

OSUDU Historická romance NAVZDORY

Jolana Stela Urbanová

MÁM TALENT
nakladatelství

2025

Tuto knihu věnuji
své dlouholeté kamarádce T. K. N. – rozlušti.
Protože jsi ve mě neochvějně věřila
dlouhou řadu let.

Poděkování

V první řadě musím poděkovat své rodině za její podporu.

Bez vás by to zkrátka nešlo.

•

Dále chci poděkovat agentuře Mám Talent
a nakladatelství Mám Talent za jejich pomoc a podporu
při přerodu rukopisu do knihy.

Děkuji Vám všem za Vaši část práce,
které si hluboce vážím.

•

Mé speciální poděkování patří
paní Jindřišce Mendozové,
která vypracovala posudek na můj rukopis
a otevřela tak bránu ke vzniku této knihy.

•

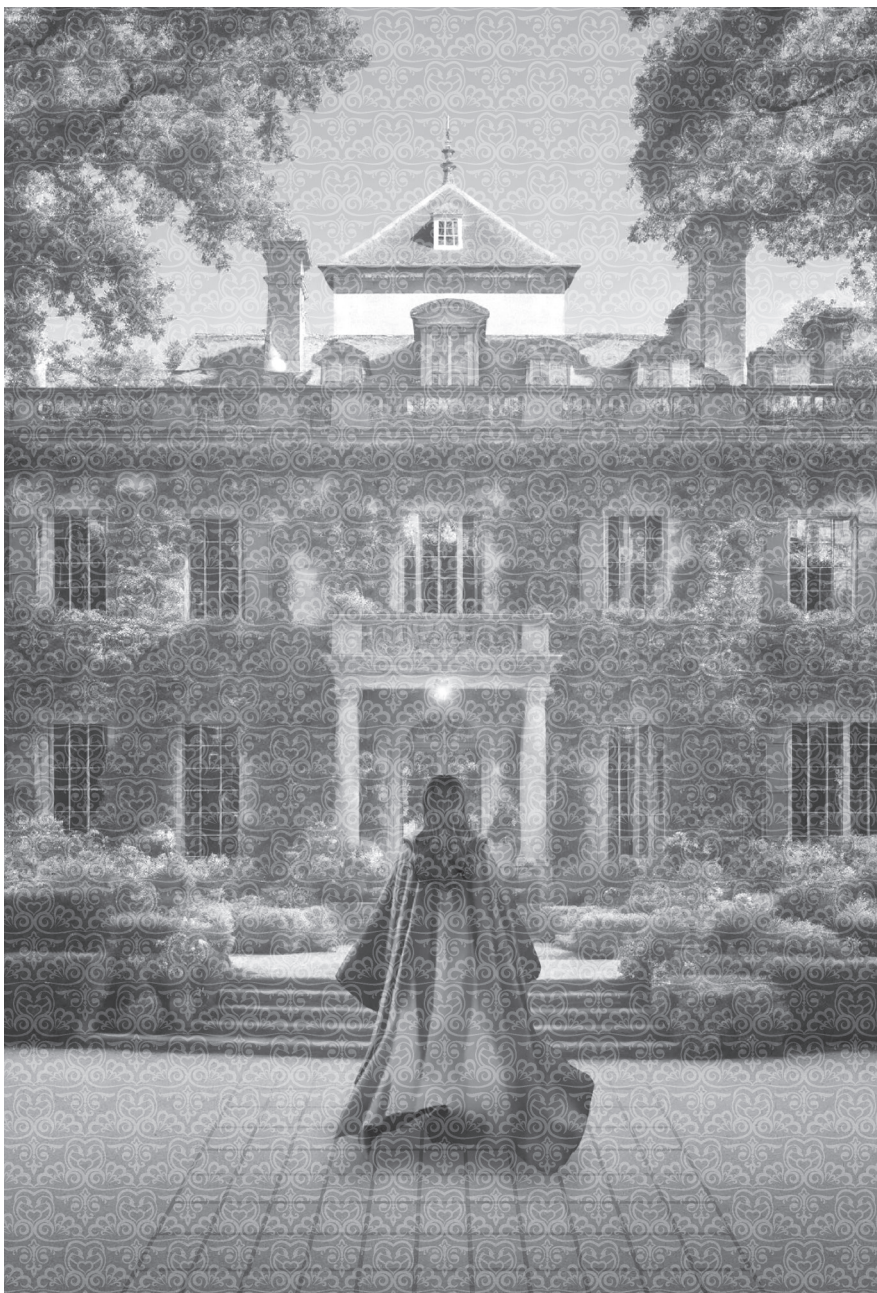
A rozhodně nesmím zapomenout poděkovat
paní Pavle Konečné,
neboť ona jest spojnicí mezi možností a skutečností.

Bez její práce a nadšení byste dnes
tuto knihu v rukách nedrželi.

Takže Vám patří můj velký dík, paní Konečná.

Kapitola

1.	7
2.	16
3.	24
4.	32
5.	41
6.	57
7.	72
8.	85
9.	99
10.	108
11.	117
12.	127
13.	142
14.	161
15.	171
16.	188
17.	200
18.	216

Kapitola 1.

Elena Wrightová se ve svých sedmnácti cítila nepříjemně vykořeněna ze společnosti, kterou dosud tak dobře znala. Její otec po více než dvaceti letech konečně získal farnost, kterou měl přislíben, jakmile se uvolní. Bohužel pro něho se předchozí farář těšil dobrému zdraví a tvrdohlavě se odmítal odebrat do důchodu, pročež musel pan Wright vzít prozatím zavděk méně výnosnou farou a čekat. Nikdo nepředpokládal, že to bude trvat tak dlouho. Nyní se tedy konečně dočkal. Zda jim to přinese očekávané štěstí, nebylo zatím zřejmé. Vzhledem k dlouhé době, kterou strávili na jiném místě, jim nyní stěhování připadalo jako nutné zlo. Veškeré svazky se tím zpřetrhají, přátelé budou daleko, a kdo ví, jací sousedé je na novém místě čekají. Povzdechy a lamentace nebraly konce. Pan Wright vytrvale upozorňoval na výhody, které jim z přestěhování plynou, a paní Wrightová se děsila samotného stěhování a nových známostí. Vzato však kolem a kolem jí to zase tak proti mysli nebylo. Jako rodina neměli malý příjem, který se ovšem podstatně rozroste, což jí rozhodně smiřovalo s nastalou situací. Když si brala pana Wrighta, byla seznámena s tím, že mu má připadnout výnosná fara. Neustálé odklady a dlouhá doba však nakonec zahnalý onu vidinu do pozadí a jen občas se připomněla povzdechem, že by se jim hodily peníze navíc. Ale to bylo vše. Nyní tedy konečně došlo k té dlouho očekávané události.

Nakonec tím byla nejvíce dotčena slečna Wrightová. S nastalou situací se smiřovala jen velmi nerada. Nemohla však popřít, že je to pro její rodinu skvělá zpráva. Nejlépe se s tím vypořádala mladší dcera manželů Wrightových Madeline. Bylo jí třináct let a těšila se na dobrodružství, která ji na novém místě jistě čekají. Nejméně se to týkalo jejich jediného syna, Henryho, který studoval v Cambridgi a k rodině se dostal sporadicky. Ten to přijal s nadějí, že mu budou moci rodiče více přispívat na živobytí, neboť studium na takové škole vyžadovalo i jistou úroveň, které on jen velice obtížně dosahoval.

A tak se každý člen rodiny s jinými pocity loučil se svým dosavadním domovem a usazoval se pomalu v tom novém. Ke stěhování došlo po vánočních svátcích, jen co počasí umožnilo cestování. Elena byla ráda, že mohla ještě svátky oslavit s přáteli, které znala celý život. A pak již šlo všechno strašně rychle, a než se stihla rozhlédnout, již byli usazeni v novém domě.

Panství, k němuž náležela zmíněná fara, patřilo panu Evansovi. Úctyhodnému pánu a vzdálenému bratranci pan Wrighta, jemuž byla zaslíbena ještě za života otce pana Evanse. Ten nyní velmi rád splnil otcův slib, jelikož ho s panem Wrightem poutalo dlouholeté přátelství. Nechal farní budovu vyklidit a na vlastní náklady opravit drobné nedostatky, aby se v ní paní Wrightová s dětmi cítila dobře. Na takovou milou pozornost nemohla paní Wrightová reagovat jinak než upřímnými díky a nadějí, že to s jejich novými sousedy nebude snad tak zlé.

Fara stála nedaleko kostela a byla obehnaná nízkou kamennou zídkou. Vedla k ní mírně klikatá cesta vysypaná drobným šterkem a za posledním obloukem se objevil dům. Byl patrový a mnohem větší než jejich dřívější domov. Přední část domu byla porostlá růžemi a plaménky, což nemohli v zimní období ocenit, ale všem bylo jasné, že na jaře a v létě bude pohled na čelní stranu jejich domu okouzující.

Paní Wrightová s radostí kvitovala, že součástí fary je i kurník se slepicemi a dvěma kachnami.

Salón pro přijímání návštěv byl umístěn na jihozápad, takže tam v létě bude dost teplo. To ovšem bylo vyváжено tím, že se z něho dalo vyjít na malou zahrádku, přes níž si mohli zkracovat cestu do kostela. Pracovna pana Wrighta měla také výhled do zahrady, což mu udělalo

radost. V jejich minulém domě bylo okno na ulici a snad každý, kdo šel okolo, měl pocit, že musí panu faráři cosi důležitého sdělit. Ten měl tudíž co dělat, aby si mezi všemi těmi sousedy, co se zastavili jen tak na kus řeči, vůbec stihl připravit kázání.

Také pokojů měli více, než potřebovali, a tak si mohla paní Wrightová upravit celé dva volné pokoje jako hostinské. Připadala si nyní jako paní velkého sídla, když měla možnost přijímat návštěvy déle než na jeden den.

Elena a Madeline si mohly každá vybrat pokoj a kupodivu se nestrhla hádka. Elena si vybrala menší pokoj situovaný na východ, aby ji ráno budily sluneční paprsky. Maddy naproti tomu dala přednost pokojí na západní straně, aby se mohla naopak kochat paprsky slunce zapadajícího.

Nakonec byli všichni s novým domovem více než spokojeni a mohli se začít rozhlížet po okolí a po sousedech.

Přirozeně současně byli starousedlíci zvědaví na nového faráře a jeho rodinu, a tudíž se jim pozvání jen hrnula. Slečna Elena Wrightová sklízela vřelý obdiv všude, kam vkročila, a to ji muselo nutně kladně naladit vůči novým známým. Žádná mladá dívka nedokáže střízlivě odolávat takové záplavě obdivu a lichotek. Vlastně žádná žena není proti tomuto zcela imunní, tím méně sedmnáctiletá dívka.

Naštěstí měla i při svém mladém věku dostatek zdravého rozumu, aby si byla vědoma, že není zase tak úžasná, jak by se mohlo z chování sousedů zdát. Byla to tmavovlasá drobná dívka, která i méně vzrostlým mužům dosahala sotva po ramena. Její hlavní předností, kterou sama oceňovala, byly bezesporu oči, které měly tmavě modrou barvu a v určitém světle přecházely do fialkova. Do vínku dále dostala veselou povahu a jasnou mysl. Její známí tedy zase nebyli tak vedle, když ji velebili.

Ani Madeline nebyla zklamána ve svém očekávání dobrodružství a zábavy, neboť se mohla účastnit všech společenských akcí. A opravdu si to užívala.

Manželé Wrightovi byli také spokojeni. Paní Wrightová si užívala zařizování domu a nakonec ani to poznávání nových lidí nebylo tak zlé, jak se obávala. Pan Wright si svou veselou a bezprostřední povahou

rychle získal přízeň svého okolí. Paní Wrightová byla uzavřenější, ale měla dobré vychování a laskavou povahu.

Vcelku se dá říci, že rodina neměla problém zabydlet se v novém prostředí a získat přátele.

Pan Evans byl vdovec se dvěma dcerami, které velmi dobře provdal, a dvěma syny. Ten starší Walter sloužil v armádě a mladší Edmund studoval.

V okolí byly ještě další rodiny, s nimiž bylo vhodné se seznámit. Rodiny pana Franklina a pana Powella patřily k nejvýznamnějším. Obě byly úctyhodné a stálo za to jim věnovat pozornost. V rodině pana Franklina měla Elena to štěstí, že našla jen o čtyři roky starší družku, s níž mohla chodit na procházky a sdílet s ní tajemství, jaká jen mladé slečny mezi sebou mívají. Slečna Franklinová byla věčně rozesmátá dívka, která kolem sebe šířila pohodu. Elena byla ráda, že v sobě našly zalíbení, a již si nepřipadala tak opuštěná, jako když musela opustit své přítelkyně v původním domově. Chybělo jí povídání a sdílení tajemství. Sama byla dost uzavřená, ale ženskou společnost potřebovala. A slečna Franklinová byla dostatečně bystrá, aby čas strávený v její společnosti nebyl utracen zbytečně. To samé bohužel neplatilo o slečnách Powellových. Oběma se dostalo výborného vzdělání v penzionátu, kde v nich ovšem současně vypěstovali pocit nadřazenosti a naučili je ohrnovat nad vším nos. Alespoň Elena tak vnímala jejich neustálou nespokojenost se vším v jejich okolí. Jejich společnost byla tím pádem po většinu času vše, jen ne příjemná. I když slečna Charlota byla přece jen o něco sympatičtější než její o rok starší sestra Mary.

Ani slečna Madeline nebyla nakonec ochuzena o společníci ve svém věku. Rodina Phillipsových měla čtrnáctiletou dceru Lucy, se kterou si padly do oka. Nedá se říci, že by spolu doslova zlobily, ale paní Phillipsová čas od času bědovala, že ji ty holky přivedou do hrobu. Paní Wrightová se nad tím shovívavě usmívala a v duchu byla ráda, že zde Maddy získala tak dobrou kamarádku.

Brzy po nastěhování se díky panu Evansovi seznámili ještě s jedním zajímavým sousedem. Byl jím pan Sheridan, blízký přítel pan Evanse, který k němu pravidelně jezdil na návštěvu. Sám měl velké panství v sousedním hrabství.

Na Elenu velice silně zapůsobil. Byl to muž se širokým rozhledem a vybraným chováním. Možná trochu vážný a málomluvný, ale i tak velmi příjemný. Když něco řekl, bylo to k věci a dávalo to smysl, což Elena oceňovala. V rozhovorech s ním nacházela potěšení a jeho společnosti se rozhodně nevyhýbala.

Jejich známost byla na určitou dobu přerušena, když pan Sheridan jel se svou sestrou, která bydlela u jejich ovdovělé tety, na dva měsíce k moři. Slečna Sheridanová si velmi přála vidět moře, a tak místo návštěvy u bratra odjeli na pobřeží.

Elena musela uznat, že slečně Sheridanové trochu závidí. Také by byla ráda, kdyby ji někdo vzal k moři. Ale i tak měla o zábavu postaráno. Pan Evans byl hotov udělat vše, aby se jeho příbuzným v novém domově líbilo, a staral se tak stále o zábavu.

Jejich kroužek se mezitím rozrostl o mladšího syna pana Evanse, Edmunda.

Přišel s otcem pozdravit Wrightovy nedlouho potom, co se vrátil domů, a i nadále mezi oběma rodinami pokračovaly přátelské styky. Netrvalo dlouho a začalo být zřejmé, že je Edmund okouzlen slečnou Wrightovou. Dáma byla zdrženlivější, ale i ona byla brzy podezírána ze sympatií k tomuto mladíkovi. Pan Evans vcelku nic nenamítal. Elena byla slušně vychovaná mladá dáma a měla dostat sedm tisíc liber věna, což byla částka, nad kterou nehodlal ohrnovat nos. Jeho syn by samozřejmě mohl získat lepší partii, ale pokud se do slečny Wrightové zamiluje, byl jeho otec rozhodnut tomuto svazku nebránit. Zatím však bylo ještě brzy na nějaké konkrétnější spekulace. Vztah byl teprve v začátku a pan Evans nechtěl nijak předjímat věci příští. Pouze dával přednost tomu být připraven. Však čas ukáže. Syna čeká ještě rok studií a pak se uvidí.

Když se pan Sheridan vrátil a přišel je navštívit, s radostí zjistil, že je mu slečna Wrightová stále ochotna věnovat svou pozornost. Jen o ni musel nyní bojovat s Edmundem Evansem.

Slečna Wrightová byla pod dojmem ze všech těch setkání, seznámení, večerí a pikniků nucena doznat, že to stěhování nebyla zase taková katastrofa, jak původně prorokovala.

Léto uteklo jako voda, přišel podzim. Edmund se musel vrátit do školy. Elena želela jeho odjezdu více, než předpokládala. Ten mladý muž se jí zapsal do srdce. Před ostatními se ovšem snažila nedávat nic najevo a jejich žertování na téma stesku po jistém mladíkovi přijímala klidně a bez rozpaků. Občas se jí po něm však zastesklo. Přešel podzim a byla tu zima.

Pan Evans uspořádal ve svém sídle bál, kam pozval všechny vhodné rodiny z okolí. Na zimní svátky k němu také zavítaly obě dcery s rodinami a přijel Edmund a po něm i Walter, takže se mohla se všemi seznámit. Elena nemohla říci, že by na ni někdo z nich udělal zvláštní dojem. Obě dcery pana Evanse byly příjemné, ale poněkud jednoduché osoby, které se zajímaly výhradně o své rozjívěné děti. Jejich bratr si zase tolik pěstoval svou důstojnost, že nad vším ohrnoval nos. Však ji Amelia Franklinová varovala, ať si od seznámení se zbytkem rodiny příliš neslibuje.

Elena si ovšem nehodlala nechat vánoční atmosféru nikým kazit. S radostí se přesvědčila, že na ni Edmund nezapomněl a ihned po návratu se hlásil o staré přátelství. A to ji naplňovalo tichým rozechvěním, které stačilo vykouzlit jemný úsměv na její tváři po celou dobu vánočních svátků.

Jediným stínem oslav tak nakonec byla nepřítomnost Henryho Wrighta. Což však popravdě za smutné považovala pouze jeho rodina, neboť široké okolí, po seznámení s důvodem jeho nepřítomnosti, označilo Wrightovy za miláčky štěstěny. Nejenže pan Wright konečně získal faru, na kterou tak dlouho čekal, ale nyní si jeho syna vybral vzdálený bezdětný příbuzný za svého dědice. Henry Wright tak odjel strávit vánoční svátky se svým dobrodincem a rádně se s ním seznámit.

Bylo to vskutku nečekané a pan Wright tím byl dosti zaskočen. Kontakt s tímto příbuzným udržoval více méně ze zdvořilosti a v pravdě

se omezoval jen na sporou korespondenci. Manželé Wrightovi se rozhodli na slíbené dědictví příliš nespolehat, vždyť sira Clarka vůbec neznali a mohlo se jednat jen o chvilkový rozmar. Přesto Henry přijal pozvání sira Clarka a s jejich souhlasem se vydal strávit vánoce u tohoto vzdáleného příbuzného. Nebyl z toho příliš nadšen, ale byla by hloupost zahodit takovou šanci. Vánoční veselí se tedy muselo obejít bez něho, čehož nejvíce želela jeho matka, která mu však přála co nejlepší vyhlídky do budoucna, a Elena, která s bratrem velmi dobře vycházela a vždy se na jeho návštěvy velmi těšila. Naštěstí ji ostatní vynahradili veškeré zklamání, které snad mohla pocítovat nad bratrovou nepřítomností.

Od Henryho dorazilo několik dopisů, které stále více umocňovaly naději, že sir Clark to myslí se zabezpečením mladíka skutečně vážně. Nakonec přišel dopis přímo od něho a žádal pan Wrighta, aby mohl dále platit Henryho studia. Psal, že si chlapce velmi oblíbil a rád by pro něho udělal něco již nyní. Domníval se, že by pan Wright nemusel být proti, aby uhradil veškeré výlohy spojené s Henryho studiem. Což pan Wright zdvořile odmítl. Avšak sir Clark se nedal jen tak odradit, a tak se pánové několik týdnů dohadovali, jak celou záležitost vyřídit. Pan Wright byl nakonec nucen kapitulovat, tváří v tvář páně Clarkovu odhodlání. Henry také dostával od svého mecenáše kapesné, které výrazně převyšovalo to, které mu mohl dávat otec. Byl za to velmi rád. Vždy ho trápilo, že otce tolik stojí, a uskomňoval se, kde mohl. Nyní již nijak šetřit nemusel, a kdyby to nebyl od přírody rozumný mladík, mohlo to s ním dopadnout všelijak. Takto se po prvním opojení naštěstí uklidnil a nakládal se svými prostředky rozumně.

Po svátcích, když utichl všechnen ruch, bylo na faře poněkud smutno, ale netrvalo dlouho a Eleně přišlo pozvání na návštěvu od přítelkyně ze svého dřívějšího domova, a tak se měla zase nač těšit. Jen nastalo jaro, vypravila se na dvouměsíční návštěvu u paní Hewitové. Její odjezd se bohužel kryl s příjezdem slečny Sheridanové, což Elenu mrzelo, neboť doufala se s ní seznámit. Také pan Sheridan projevil jisté zklamání, když mu oznamovala, že po dobu návštěvy jeho sestry bude dlít jinde. Též choval naději, že bude moci slečně Wrightové svou sestru Susan představit. Ono nešťastné překrytí těchto dvou termínů to však znemožnilo.

Návštěva u přítelkyně se vydařila, její manžel byl příjemný pán, který slečnu Wrightovou vřele uvítal a Selina byla šťastná, že ji tam má.

Když se vrátila, slečnu Sheridanovou již bohužel opravdu nepotkala, neboť se pár dní před jejím příjezdem vrátila ke své tetě. Za to zklamání byla odškodněna návratem jistého mladíka, který dokončil studia a navrátil se do rodného domu. Opět se začali spolu vídat a jejich vzájemná náklonnost se prohlubovala. Toho si musel všimnout každý.

Jedním z těch, kdo tomu věnoval zvýšenou pozornost, byl pan Sheridan, který ovšem nebyl tímto vztahem příliš nadšen. Byl sám k sobě dost upřímný, aby si přiznal, že jediným důvodem, proč nesdílí nadšení ostatních, je žárlivost. Ano, žárlil na Edmunda Evanse, a to i přesto, že si byl velmi dobře vědom věkového rozdílu mezi sebou a slečnou Wrightovou. S jasnou myslí si uvědomoval, že ač ho má ráda, nikdy by jí ani na mysl nepřišlo, aby o něm uvažovala jako o životním partnerovi. Bylo mu dvaatřicet a jí osmnáct, mladý Evans jí byl věkem mnohem blíží. S tím on nic nenadělá.

Jeho náklonnosti ke slečně Wrightové si všimli jen dva lidé. Jeho dlouholetý přítel pan Evans, který svého přítele v jeho trápení upřímně litoval a utěšoval ho, že mládí zkrátka patří k sobě, čímž mu náladu ovšem nezvedl, i když to myslel jen dobře. A tím dalším byla paní Wrightová. Ta se také nakonec rozhodla otevřít své dceři oči. Udělala to z obavy, aby se snad Elena nějakým neuvážlivým slovem nebo činem pana Sheridanu nedotkla. A možná také trochu proto, aby si její dcera byla vědoma, že má na výběr.

Edmund byl jen mladší syn, který na tom díky dědictví po matce nebude nijak zle, ale pan Sheridan byl zajištěný muž v nejlepším věku. Třicet let nebylo žádné stáří. Elena se mu líbila a zjevně by mu nevdalo ani její malé věno. Však si to se svým příjmem, který činil zhruba deset tisíc liber ročně, jak se jí podařilo opatrným vyptáváním zjistit, mohl dovolit. Vlastnil také rozsáhlé panství a nádherný dům. Vždy s nadšením vzpomínala, jak byli jednou pozváni na piknik na jeho sídlo. Uchvátilo ji, stejně jako její dceru. Dlouhé dny pak nemluvily o ničem jiném.

Paní Wrightová rozhodně nehodlala svou dceru do ničeho nutit, jen si přála, aby dobře zvážila své možnosti, než se zaváže.

Jak tato zpráva na Eleny zapůsobila, to si jistě každý umí představit. Do této chvíle ji ani nenapadlo, že má snad nad panem Sheridanem nějakou moc. Pomyšlení, že si podmanila srdce takového muže, jí muselo lichotit. Však by jí to také zalichotilo, kdyby nebyla tak zaskočená. Nejprve to odmítla a řekla si, že matka má bujnou fantazii, ale postupem času, když o tom přemýšlela, musela připustit, že matka bude mít možná pravdu. Tisíce drobností, kterým nepřikládala dříve prázdný význam, se začaly spojovat a vytvořily obraz zdrženlivé náklonnosti.

Elena byla zoufalá. Upřímně si pana Sheridanu vážila a ráda se zdržovala v jeho společnosti, ale jako nápadníka ho přijmout nemohla. Byl přece jen o dost starší a také rezervovaný a... Přemítala, co by mu tak ještě mohla vytknout, ke své smůle však nemohla na nic připadnout. Nehydila ho žádná charakterová vada, nevhodné chování, ani příbuzní, kteří by jí mohli být proti mysli. Nic. Co s tím? V některých ohledech jí byl dokonce bližší než Edmund Evans, který byl na její vkus možná příliš nevázaný a lehkomyslný. Jenže co naplat, srdce si poroučet nedá. Nemilovala pana Sheridanu a rozhodně ho nehodlala v jeho náklonnosti podporovat.

Takže nyní jen zbývalo rozmyslet si, co si s tím odhalením počne. Protože i když byla rozhodnuta, že ho nechce, v žádném případě mu také nechtěla ublížit. Nerozhodnost v tom, jak si má počínat, nakonec způsobila, že se mu raději začala vyhýbat.

Ten si nemohl její snahy se mu vyhnout nevšimnout. Velmi brzy zaznamenal jisté ochlazení v jejich vztazích a také to, že se drží vždy v nějakém hloučku, jen aby s ním nezůstala o samotě. Přemítal, čím si vysloužil takové chování, a nemohl na nic přijít. Zjevně se slečny Wrightové čímsi dotkl, nebo ji dokonce urazil. Nebyl si však vědom žádného provinění. Pevně se proto rozhodl, že se jí při nejbližší vhodné příležitosti vyptá na důvod její odtazitosti.

Kapitola 2.

Příležitost se mu naskytla hned druhý den, kdy byl pozván spolu s panem Evansem a Edmundem k Wrightovým na oběd. Přišel jen s panem Evansem, neboť Edmund musel odjet cosi vyřídit a nestihl se vrátit. Byla tedy naděje, že se mu podaří zastihnout slečnu Wrightovou o samotě. Po obědě si všiml, že se vytratila do zahrady, a vydal se za ní.

Elena se snažila uniknout z domu, jak to jen bylo možné. Doufala, že se tak panu Sheridanovi vyhne. Prošla dveřmi a vykročila do zahrady.

„Počkejte, prosím, slečno Wrightová,“ ozvalo se za ní.

Zastavila se a čekala, až ji dojde. Několik minut šli mlčky, neboť ani jednomu z nich nebylo lehké u srdce. Panu Sheridanovi se nechtělo příliš do tohoto rozhovoru, který si vyžádal, jelikož se obával toho, co uslyší z úst své společnice v odpověď.

„Chtěl jsem vás požádat, abyste mi laskavě sdělila, proč jsem tak klesl ve vašich očích, slečno Wrightová? Posledních několik dní pozoruji z vaší strany znatelný odstup a ochlazení našich přátelských vztahů. A to mne velmi mrzí. Prosím vás proto, slečno, vyjevte mi důvody své odtazitosti. Dotknul jsem se vás něčím? Urazil jsem vás snad? Pokud se tak stalo, bylo to nevědomky a jsem odhodlán svou chybu okamžitě napravit. Dejte mi, prosím šanci, abych se mohl omluvit či hájit, ať už je můj poklesek ve vašich očích jakkoliv závažný. Buďte

tak laskava a sdělte mi důvody své nelibosti. Neboť naše přátelství je pro mne nesmírně drahé a nechci je ztratit.“

Jak by mohla být lhostejná k takové prosbě? Vždyť ani ona nechtěla přijít o jeho přátelství. A jeho obava, že ji snad něčím urazil, ji velmi tížila. Nechtěla už víc trápit jeho ani sebe. Byl to čestný muž a zasloužil si otevřené jednání. Musela mu tedy říci pravdu, přestože to pro ni nebylo lehké.

„Na začátku svého vysvětlení vás musím ujistit, že se v žádném případě necítím být vámi uražena. Nic takového si nesmíte myslet, pane Sheridane, a mrzí mě, jestli jsem vám svým chováním zavadala příčinu k tomu, abyste takto smýšlel.“ Během svých slov se zastavila, aby mu mohla pohlédnout do tváře a dát mu tak najevo, že její slova jsou upřímná.

Jeho napjatá tvář se tím vyznáním rázem uvolnila. Nemohl snést pomyšlení, že by ji, byť nevědomky, urazil. Když byl zbaven těchto pochyb, naslouchal dál jejímu vysvětlení s lehčím srdcem.

Elena raději zase vykročila, neboť pohlízet mu do tváře během své promluvy, na to se necítila dost silná.

„Není to pro mě lehké a nevím, jak se správně vyjádřit, abych se vás nedotkla. Proto vás prosím, buďte ke mně shovívavý.“ Odmlčela se a Sheridan napjatě očekával, co od ní uslyší. I když někde v hloubi srdce to tušil a ucítil drobné bodnutí strachu.

„Je to několik dní, kdy mne matka upozornila na jistou skutečnost, kterou jsem si do té doby neuvědomovala, či jí nepřikládala takovou váhu. Upozornila mě, že pozornost, kterou mi věnujete, začínají ostatní lidé vnímat, jako byste mi projevoval více než jen přátelství.“

Rděla se, když o tom mluvila, a jen doufala, že on její ruměnec nevidí. Po očku na něho pohlédla, zatímco pokračovala v chůzi. Viděla, že upírá zrak na stromy a keře, které je obklopovaly, ale pohledu na ni se vyhýbá.

„Má matka se domnívá, že ke mně chováte náklonnost, kterou cítí muž k ženě, s nímž by chtěl sdílet svůj život.“

Když ze sebe konečně dostala své doznání, čekala na jeho slova.

Neodpovídal. Nemohl, ne hned. Nakonec se vzchopil natolik, aby byl schopen dát dohromady několik vět v odpověď.

„Z vašich slov, slečno Wrightová, usuzuji, že je vám taková představa nepříjemná,“ řekl chladně. „Chápu to správně, slečno?“ naléhal na ni, když neodpovídala. „Chápu to správně, když předpokládám, že si takovýto druh vztahu se mnou nepřejete?“

Zastavil se a vyčkával její odpovědi.

Elena poodešla ještě několik kroků a sbírala odvalu otočit se k němu čelem. Bylo to tak těžké, když slyšela hořkost v jeho hlase. O kolik jednodušší by bylo, kdyby si ho tolik nevážila, nebo kdyby jí na něm záleželo méně. Než nezbylo jí nic jiného než mu dát odpověď, již se dožadoval.

Obrátila se k němu a váhavě na něho pohlédla. Jeho tvář vypadala jako vytesaná z mramoru, jen oči mu nebezpečně plály.

„Je mi to líto, pane Sheridan, ale je to tak. Velmi si vás vážím a vaše přátelství má pro mne velkou cenu, ale náklonnost tohoto druhu nemohu opětovat.“

Stál tam a mlčky na ni hleděl. Všechno v něm vřelo, ale chtěl před ní utajit, jak moc ho její odmítnutí zasáhlo. Protože kdyby odhalila hloubku jeho citu, mohla by od něho v hrůze uprchnout. Musel zburcovat všechny své síly, aby byl schopen zachovat klidnou tvář.

„Takže to byl důvod, proč jste se mě začala tak najednou stranit?“ zeptal se, když už si byl jist, že se dokáže ovládnout.

„Ano, pane Sheridan. Vím, že to nebylo nejvhodnější chování, ale byla jsem příliš zmatena, abych se dokázala zachovat správně a otevřeně si o tom s vámi promluvit. Omlouvám se. Chtěla jsem vám to říci, ale nevěděla jsem jak. Bála jsem se, že pokud má matka pravdu, pak vám tím ublížím. A to bylo to poslední, co bych chtěla. Možná bych splnila svou povinnost vůči vám, kdybych se tak neobávala, že tím ztratím vaše přátelství.“

„Neztratíte je, slečno Wrightová. Pokud o mé přátelství stojíte i přesto, že jsem se odvážil doufat ve víc, než jste schopna ke mně cítit, pak je budete mít stále.“ Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Slibuji vám, že přes mé rty nepřejde ani slovo o citech, jež, jak nyní víte, k vám chovám. Nebudu vás obtěžovat svým vyznáním ani na vás naléhat, pokud mi udělíte to právo být vám i přese všechno přítelem.“

Jeho hlas i tvář byly klidné, ale v očích mu seděla bolest, které si nemohla nevšimnout. Netušila, jaké úsilí ho to stálo, ale svým ženským

citem chápala, že jejím odmítnutím velmi trpí. Přistoupila k němu a podala mu ruku. Uchopil ji a přitiskl na ni své rty.

„Nikdy jsem vám nechtěla ublížit, pane Sheridan,“ řekla tiše a hlas se jí chvěl.

„Mám zkrátka smůlu,“ odvětil smutně, „ne každému je dopřáno to štěstí, že je jeho cit opětován. A já si bohužel vytáhl krátkou slámku. Budeme tedy přátelé?“

„Budeme, pokud to pro vás nebude příliš bolestné,“ odvětila plaše, neboť cítila velkou vinu.

„Netvrdím, že to pro mě bude snadné, slečno Wrightová, ale nechci ztratit vaše přátelství pro cit, který by z vaší strany nebyl nikdy opětován.“

„Pak budu velmi ráda vaší přítelkyní a budu hrdá na to, že se jí smím zvát.“ Usmála se na něho.

„Děkuji vám. A nyní mě prosím omluvte.“

Uklonil se jí a odcházel pryč. Sledovala ho s bolestí v srdci, ale přesto cítila znatelnou úlevu, že se celá ta věc vyřídlila a ona se mu už nemusí vyhýbat. Stále však žasla nad jeho velkodušností, s níž jí nabídl své přátelství, přestože ho musela velmi ranit. Proběhla jí hlavou myšlenka, zda neudělala chybu, když se vzdala citu člověka tak velkorysého a laskavého. Ale hned ji zaplašila. Nemělo cenu takto uvažovat, rozhodnutí už padlo.

S povzdechem se obrátila a vydala se zpět k domu.

Druhý den se od pana Evanse dozvěděla, že se pan Sheridan vrátil zpět na své panství a ukončil tak poněkud předčasně svou návštěvu. Pan Evans nad tím vrtěl hlavou, ale Elena z jeho náhlého odjezdu pochopila, že se ho její odmítnutí dotklo více, než přiznal. Nyní mohla jen doufat, že se Sheridan dokáže skutečně vyrovnat se zklamáním a pak se vrátí.

Želela jeho odjezdu, ale Edmund byl rád. Již delší dobu měl pocit, že mu Elena věnuje příliš pozornosti. Ne, že by v něm viděl soka, ale dle jeho mínění si Sheridan nárokoval takové množství jejího času,

že mu to bylo nepříjemné. Obecně u nich trávil poslední dobou víc času než obvykle.

Paní Wrightová tak nadšená jeho odjezdem nebyla. Sledovala několik dní svou starší dceru a přemítala, zda na to má zavést řeč. Stejně jako předtím si nebyla jistá, jak moc se má do celé záležitosti vkládat. Elena měla právo rozhodnout se dle svého uvážení. Nebyla tak v zoufalé situaci, aby musela vzít za vděk prvním nápadníkem, který jí přišel do cesty. Díky tomu, že manžel konečně získal dávno přislíbenou farnost, si nemusela dělat takové starosti s věnem pro své dcery jako dříve. Přesto velmi doufala, že Elena pana Sheridanu neurazila. Přece jen mladí lidé nejsou příliš proslulí ohleduplností. Nakonec se rozhodla, že se jí na to zeptá, jakmile se naskytne vhodná příležitost.

Naštěstí to netrvalo dlouho. Hned v neděli cestou z kostela zůstala s Elenou sama a rozhodla se, že nebude dál váhat a otevřeně si s ní promluví.

„Doufám, že mne nebudeš považovat za vtíravou, když se tě zeptám, jak dopadl tvůj rozhovor s panem Sheridanem?“ zeptala se jí, když šly cestou k domovu zavěšeny jedna do druhé.

„A jak vůbec víš, že jsme o tom spolu mluvili?“ zeptala se Elena trochu vzdorovitě.

Paní Wrightová se usmála. „Jen si dovoluji hádat na základě skutečnosti, že pan Sheridan nenadále ukončil svou návštěvu u pana Evanse, který se mi následně svěřil, že je jeho náhlým odchodem velice překvapen.“

Elena si v duchu povzddechla. Tenhle rozhovor očekávala a chápala i matčinu potřebu zjistit, jak se věci mají, ale moc se jí o tom mluvit nechtělo. Ale co se dá dělat, otázka byla položena. Bylo nutno na ni dát uspokojivou odpověď.

„Popravdě ne moc dobře. Tím, co jsi řekla, jsi mi nasadila brouka do hlavy a Sheridan si všiml změny v mém chování, což ho přimělo mě vyhledat a víceméně si vynutil onen rozhovor, jemuž bych se s největší radostí vyhnula,“ začala šalamounsky, kdy se pokusila svalit část viny na matku.

Ta se však moudře rozhodla tento začátek hovoru přejít. Neměla zájem se s dcerou škorpit, jen si přála vědět, jak to celé dopadlo.

Když se nedočkala od matky žádné reakce, seznámila ji nakonec Elena s obsahem jejich rozhovoru.

Paní Wrightové sejmulo její vyprávění ze srdce obavu, kterou dosud v duchu chovala. Elena dle jejího soudu zvládla onu nelehkou situaci s dostatečným citem, a tak byla její hlavní starost zažehnána. Byla přesvědčena, že Sheridan je natolik rozumný muž, že se zanedlouho dokáže připojit zpět do jejich společnosti, bez zbytečných záští.

„Jsem ráda, že jsi ten rozhovor zvládla. Věřím, že pan Sheridan se brzy vrátí a budete zase přátelé jako dříve.“

„Já si tím tak jistá nejsem,“ mračila se Elena při vzpomínce na tu chvíli, „ublížila jsem mu. I když jsem nechtěla, dobře jsem viděla, jak moc ho to ranilo.“ Elena se stále cítila dost nesvá a mrzelo ji, že k tomu vůbec došlo.

„Holčičko, už se stalo. Udělala jsi, co jsi považovala za správné. Je dobře, že jste si onu záležitost vyjasnili. Chápu, že ti nejsou následky příjemné, ale ono se to poddá. Pan Sheridan ti tvou upřímnost zazlívát nebude.“

„Doufám, že máš pravdu,“ povzddechla si Elena. „Mám ho ráda, ale jeho city jsem zkrátka opětovat nemohla.“

„Ne každému je dáno milovat a být milován stejnou osobou. On se s tím vyrovná a vrátí se. A bude ti přát jen to dobré.“

„Opravdu jsi o tom přesvědčena?“ zeptala se matky s nadějí Elena.

„Jsem, a ty se tím již přestaň trápit.“

„Kéž bys měla pravdu. Nechtěla bych, aby se na mě hněval.“ Tohle pomyšlení jí poslední dny kazilo náladu. Matčina slova jí však nyní dodala naději, že se vše srovná a Sheridan jí to odpustí. Usmála se na ni. „Děkuji, že jsi o tom se mnou mluvila. A budu věřit, že máš pravdu.“

„Jistěže mám. Je to dobrý člověk. Všechno bude v pořádku, uvidíš.“

Elena se cítila mnohem lépe. Matčina klidná jistota byla přesně to, co potřebovala. Než stačila cokoliv dalšího říci, přiběhla k nim Madeleine a bylo po klidné chvílce, protože sestra překypovala novinkami, o které se s nimi musela nutně podělit.

Život tedy plynul poklidně dál a Elena si ho užívala. Edmund jí byl každým dnem bližší a ona se nemohla dočkat okamžiku, kdy se s ním zase opět uvidí. Jedině nepřítomnost pana Sheridanova vrhala na onu idylu stín. Také ostatní se podívovali, že se již dlouho neukázal. Pan Evans jim opětovně vysvětloval, že ho odvolaly důležité obchodní zájmy, a ujišťoval je, že se k nim brzy opět připojí. A to muselo Eleně stačit.

Jednoho dne slečna Franklinová opět otevřela téma, které jim přišlo na mysl během vánočních svátků, a to návštěvu Lymu. Tehdy sprádali plány na výlet do tohoto přímořského městečka. Většina z nich dosud nikdy neviděla moře a tady kynula možnost, jak tento nedostatek napravit. Netřeba říkat, že všichni se pro tu myšlenku nadchli. Jednalo by se však o několikadenní výlet, a tak nebylo zdaleka snadné celou expedici zorganizovat. Bylo nutné zajistit kočáry, ubytování a také gardedámu, protože mladé neprovdané slečny nemohly cestovat s muži bez náležitého doprovodu.

Měli jet pan Evans, Edmund, slečna Wrightová a Madeline a Lucy Phillipsová, slečna Franklinová a její bratr, který měl zrovna dovolenku, a také obě slečny Powellovy. Pan Evans nelenil a o celé připravované akci informoval také pana Sheridanova a vyzval ho, ať se k nim přidá. Bude rád, když s nimi bude další muž schopný postarat se o celou společnost. A také by se jim hodil jeho kočár, protože se k nim ještě připojí paní Franklinová a všechny dámy by se do jednoho kočáru nevtěsnaly. Pánové se rozhodli, že pojedou na koních.

Elena se obávala, že vzhledem k okolnostem pan Sheridan svou účast odmítne, a tak celá akce skončí dříve, než začala. Protože bez jeho kočáru se neobejdou. Nikdo jiný, kromě pana Evanse, si kočár nedržel. Takže pomoc pana Sheridanova byla v tomto směru více než nutná. Pan Evans ovšem naprosto o jeho účasti nepochyboval. A tak si Elena nechala své pochybnosti pro sebe. Naštěstí se pan Evans nemýlil, Sheridan přislíbil účast a nabídl svůj kočár. Stačilo tedy jen určit datum.

Než se vše domluvilo, byl již konec září. Nikomu to naštěstí nevadilo, všichni se těšili na nové zážitky. Vyrazili na výlet ve vzájemné sho-

dě. Jen Lucy musela zůstat doma, protože chytla ošklivé nachlazení a maminka ji odmítla pustit. Madeline z toho byla celá nešťastná, že s nimi Lucy nemůže jet. Více zklamaná byla již jen Lucy. Na rozdíl od Maddy se však nemohla utěšit cestováním, a tak jen trpně ležela v posteli, posmrkávala a pila čaj s medem. A proklínala svou děsnou smůlu, že musela chytit rýmu zrovna když se odjíždělo na výlet. Madeline její rozmrzelost dlouho nevydržela, neboť vše kolem bylo tak nové a nadšení jejich spolucestujících tak nakažlivé, že za chvíli na tu nepříjemnost zapomněla a užívala si výlet.

I Elena se mohla vyvarovat nepříjemných pocitů a rozpaků, které provází setkání s odmítnutým nápadníkem. Díky tomu, že takové setkání již měla za sebou, neboť se s panem Sheridanem před samým výletem podvkrát viděla a on jí dal jasně najevo, že jí nic nezazlívá. Díky jeho velkomyslnosti jí spadl velký kámen ze srdce.

Ostatní členové jejich výpravy neměli o celé záležitosti ani ponětí, což jim oběma umožnilo chovat se přirozeně. I když ani jednomu z nich nebylo zrovna volno u srdce, dokázali spolu vycházet bez zášti z jeho strany a krutých rozpaků z její.

Když dorazili do Lymu, ubytovali se v pohodlném hostinci, kde měli díky prozíravosti pana Sheridanova zajištěny pokoje. Ten totiž odmítal vyjet bez řádného zajištění ubytování. Pan Evans jako správný sportman prosazoval, že pojedou, aniž by měli všechny části cesty přesně naplánovány. Připadalo mu, že to tak bude dobrodružnější. Nakonec byl ale nucen uznat, že nemohou vystavit dámy žádnému zbytečnému strádání a nocování v kočáře, pokud by nesehnali na místě ubytování, což by do takové kategorie spadalo. Ničemu takovému však nebyli nakonec vystaveni a všichni měli moc hezké ubytování a péči. Majitel hostince byl nadšený z tak velké společnosti a předcházel si její členy, seč mu síly stačily.

Vše tedy probíhalo klidně a celá společnost měla veškeré důvody ke spokojenosti. Krajina byla vskutku kouzelná, moře dostatečně rozbourané a společnost dostatečně různorodá, aby každý měl vhodného společníka, když se rozdělili. Veškeré okolnosti jim byly příznivé a každý se dobře bavil, až do jistého okamžiku, který se všem zapsal velice silně do paměti.

Kapitola 3.

Ten den se procházeli po útesech. Moře bouřilo a zuřivě naráželo na ostré kameny rozesté všude kolem. Vítr rval dámám klobouky z hlav a slova od úst. Každou chvíli je zasáhla sprška slané vody.

Madeline vesele pobíhala kolem a smála se větru, který se je silou moci snažil srazit do rozbouřených vod.

Elena ji marně napomínala, aby byla opatrná. Madeline však nic nedbala jejích slov a dál se rozpustile proháněla po útesech.

Sheridan zrovna zvažoval, že přidá k Elenině výstraze svou, když tu se vítr prudce vzedmul, zatočil se ve víru a srazil nebohou Madeline do moře. Slyšeli její výkřik a pak jen bezmocně sledovali její pád. V mžiku zmizela ve vlnách. Na chvíli se vynořila a znovu se potopila.

Elena slyšela sama sebe, jak v hrůze volá sestřino jméno. V zoufalství se chtěla vrhnout za ní, ale někdo ji předešel. Nebyla sto si v tu chvíli ani uvědomit, kdo to byl. Jen obluzeným zrakem přihlížela, jak se po dopadu ponořil pod hladinu. Podařilo se mu však vyplavat a uchopit bezvládné Madelinino tělo. Pak začal bojovat s rozruženým živlem, aby se dostal ke břehu.

Elena z nich nespouštěla pohled, když běžela dolů na pláž. Nevěděla, co se děje za ní, a bylo jí to jedno. Dokázala myslet pouze na svou sestru a muže, který tam bojuje o jejich životy. Jedna ošklivá vlna jimi smýkla na rozeklaný útes a v Eleně by se v tu chvíli krve nedorézal.

„Vždyť je to rozdrťí,“ běželo jí hlavou. Ani si neuvědomila, že šeptá modlitbu za jejich záchranu.

Hnalo je to na ostré kameny, ale muži se povedlo na poslední chvíli stočit jejich těla tak, že narazil zády na kameny v místě, kde mělo být tělo malé Madeline.

Elena mezitím doběhla na pláž a vrhla se za nimi do vody. Slyšela, jak za ní někdo něco volá. Slova jí nedávala smysl, protože nebyla schopna myslet na nic jiného než na ty dva ve vodě zápasící o holý život.

Jak se ale brodila ledovou vodou směrem k nim, došlo jí, co vlastně slyšela a od koho.

To Edmund Evans za ní volal: „Neblázněte, ti dva to stejně nepřežijí. Sheridan je blázen, že tam skočil. Vraťte se.“

Nechápala jak, ale nějaká část jejího vědomí byla schopna samostatně přemýšlet, zatímco se snažila prodrat vzdorující vodou k sestře a jejímu zachránci. Bylo to stále těžší, už měla vodu až k pasu, šaty úplně promočené ji táhly ke dnu a třásla se zimou.

Panu Sheridanovi se nějakým zázrakem podařilo dostat se mimo zlé proudy, které by je zanášely dál na útesy, a směřoval s bezvědomou dívkou směrem k Eleně.

„Sheridan,“ běželo jí hlavou, zatímco k němu natahovala ruce. Až teprve v tuto chvíli jí naplno došlo, kdo je zachráncem její sestry. To Sheridan se vrhl do vln pro její sestru. Ne Edmund, jak se zprvu bláhově domnívala. Ten zůstal bezpečně na břehu a jedině, na co se zmohl, bylo pokřikování.

Pak ho ale pustila z hlavy, protože Sheridanovi se podařilo probojovat se až k ní. Chytila Madeline za nohy a pomáhala mu dostat ji na břeh. Tam už se k nim natahovaly ochotné ruce.

Elena klesla do písku a vedle ní vysilený Sheridan, který se snažil zjistit, jestli Madeline dýchá. Elena se třásla zimou, ale to bylo nic proti strachu, který zrovna pocítila, když Madeline nijak nereagovala.

„Madeline, Madeline, slyšíš mě?“ volala na ni. Když se už začala vzdávat naděje, Madeline se prudce nadechla a zakuckala. Honem ji obrátili na bok a ona začala vykašlávat vodu.

„Musí hned do tepla,“ řekl Sheridan a zvedl ji do náručí. Všichni vyrazili zpět k hostinci.

Jen co došli, poslali hned pro doktora. Sheridan zanesl Madeline do jejího pokoje a hned za ním šla Elena.

„Musíme ji hned svléknout a třít do sucha,“ řekl jí, když položil Madeline na postel.

Sluha rychle rozdělával oheň v krbu.

„Já to udělám, pane Sheridane.“ Elena začala rozepínat sestře kabátek. „Vy se také musíte převléknout.“

„Dobrá, nechám vás tady,“ souhlasil. „Ale kdybyste něco potřebovala, dejte vědět.“

„Ano, dám. A děkuji vám,“ odvětila Elena nepřítomně. Nemohla se teď pořádně soustředit na nic jiného než na svou sestru.

Sheridan pochopil, že je tu už zbytečný, a potichu odešel. Teprve nyní se do něho dala zima a uvědomil si, že ho začíná značně bolet celé tělo.

Vešel do svého pokoje, zavřel dveře a vysíleně se o ně opřel.

Když se převlékl a trochu ohřál, vyšel zpět na chodbu rozhodnutý zjistit, jak je na tom Madeline. Ještě než stačil dojít k jejímu pokoji a zaklepat, vyšla ven Elena.

Zaraženě na sebe pohlédli, a než stačil něco říci, vrhla se mu Elena do náručí. Objal její chvějící se tělo, a jak se k němu přitiskla, ucítil, že má na sobě dosud ty promočené šaty, v nichž vběhla do moře, aby mu pomohla dostat svou sestru bezpečně na břeh. Chtěl ji pokárat, ale ona se v tu chvíli rozplakala. Chvěla se mu v náručí jako vystrašený ptáček. Bylo nevhodné, že ji tady tak objímal, ale neměl sílu být rozumný a odtáhnout se od ní. Zvláště když potřebovala jeho oporu. A tak jí jen do vlasů šeptal slova útěchy a vdechoval její vůni, která se mísila se slanou mořskou vodou.

„Zmáčím vám další oblečení, omlouvám se,“ povzdychla si, když se trochu vzpamatovala a odtáhla se od něho. Pocítil lítost, když byla pryč a jeho náruč zůstala prázdná.

„Tím se netrapte. Vy byste se měla ale jít hned převléknout. Myslel jsem, že jste si ty mokré šaty už sundala.“

„Neměla jsem zatím čas,“ přiznala rozpačitě. Najednou se cítila celá nesvá z toho, že tu spolu stojí na chodbě a že se k němu tak vrhla. A také z toho, že jí bylo v jeho konejšivé náruči tak dobře. „Teď je u Madeline doktor. Hned jak odejde, tak se převléknu.“ Mluvila rychle, aby zamaskovala náhlou nervozitu.

„A jak jí je?“ zeptal se.

„Nevím, bojím se, aby se z toho nerozstonala. Uvidíme, co řekne doktor.“

„Bude v pořádku, nebojte se,“ uklidňoval ji laskavě. Vypadala tak křehce a vyděšeně. „Bude v pořádku,“ ujistil ji znovu.

„Doufám.“ Nejistě se na něho usmála. „Řekla jsem doktorovi, aby se u vás stavil, až ošetří Madeline.“

„U mě? Nechápu proč,“ cítil se zaskočen tím, co udělala.

„Měl by se vám podívat alespoň na to rameno,“ prohlásila rozhodně.

Byl dojat její péčí. I při starosti o sestru si vzpomněla na něho. Neměl však zájem, aby ho prohlížel doktor.

„Ale to není naprosto nutné. Cítím se dobře,“ rázně odmítl její nabídku. „Buďte tak laskava a řekněte mu, že jeho služby opravdu nepotřebuji.“

„To nemyslíte vážně,“ rozhorlila se Elena. „Moc dobře jsem viděla, jak vás vlny vrhly na tu skálu. Netvrdte mi, že vás nic nebolí.“

„Mám jen trochu naražené rameno, to je vše. Rozhodně nepotřebuji...“

„Ale já ano,“ nenechala ho domluvit. „Potřebuji vědět, že jste v pořádku a že se vám dostalo péče a lékařského ošetření. Prosím, dovolte, aby vás ten lékař prohlédl.“

Sheridan nebyl naprosto připraven na takové naléhání a zájem a z toho důvodu nebyl schopen dále vzdorovat, když projevovala takovou starost o jeho zdraví.

„Dobrá, nechám se tedy prohlédnout, když na tom trváte, slečno Wrightová,“ souhlasil nakonec neochotně.

„Děkuji vám,“ usmála se na něho vděčně, ale v očích jí sedělo vyčerpání.

„Měla byste se jít vysvléknout z těch mokrých šatů a odpočinout si,“ připomněl jí jemně. Také on cítil starost o její zdraví a tím, že zůstávala v těch promočených šatech, si koledovala o pořádné nastuzení.

„Ano, máte pravdu, zajdu za Amelií. Snad mi půjčí něco na sebe, než se budu moci převléci u sebe v pokoji. Nevím, jak dlouho tam doktor bude.“ Uklonila se mu a odešla.

Sledoval ji pohledem, dokud se za ní nezavřely dveře. Pak se vrátil k sobě, aby tam vyčkal příchodu lékaře, jak slíbil.

Elena by nejraději zůstala celý večer u sestry, ale nebylo jí to přáno. Společnost si žádala své, a tak se v určenou dobu vydala dolů na večeři. Poté co se převlékla a vrátila se k sestře, se od doktora dozvěděla, že Madeline ošklivě prochladla. Napsal jí recept na zábal a přikázal, aby byla stále držena v teple a měla dostatek tekutin. S tím druhým požadavkem byl trochu problém, protože Madeline začínalo nehezky bolet v krku a stěží polkla i čaj. Eleně se nechtělo nechávat ji se služebnou, ale sestra na ni naléhala, aby šla.

Postarala se tedy o ni, jak nejlépe mohla, a pak ji tam nechala pod dohledem komorné, která měla přísně nařízeno, že jakmile by se objevila nějaká komplikace, má pro ni okamžitě poslat.

Když vstoupila dole do salonu, byli tam slečna Franklinová, její bratr a také Edmund. Ten k ní okamžitě přistoupil a začal se jí vyptávat na sestru. Také slečna Amelia projevila o Madeline starost a její bratr se ihned ptal, zda mají vše, co potřebují. Jejich zájem ji potěšil, ale Edmundova přítomnost jí byla na obtíž. Snažila se ho odbýt zdvořilými frázemi, ale on jako by nechápal a stále k ní promlouval. Začal ji být vysloveně protivný. Jak si o něm mohla někdy myslet, že je okouzlující? Kdyby to záleželo jen na něm, Madeline by se v tom moři utopila, a teď předstírá zájem o její blaho. Rozhořčení v ní rostlo s každým jeho dalším slovem.

„Slečno Wrightová, Eleno, jsem otřesen, zděšen,“ drmolil neustále dokola. „Jak se daří vaší sestře? Bude v pořádku?“

Když vstoupil do salonu Sheridan, ohlédl se po něm, ale Edmund k ní stále důvěrně promlouval. Sheridan se jim mlčky uklonil na pozdrav a pak, protože je nechtěl rušit, se šel pozdravit s panem Franklinem a jeho sestrou.

Eleně v tu chvíli došla trpělivost.

„Již několikrát jsem vám sdělila, že je jí lépe. A nechápu, z čeho jste tak rozčilen. Pokud jsem si všimla, tak vy jste se v žádném nebezpečí nenacházel,“ odbyla ho nemilostivě, rozhodnutá zbavit se jeho pozornosti i za cenu nezdvořilosti. Poté chladně pokývla hlavou a odešla od něho.

Díval se za ní v němém ohromení, a když viděl, jak vyhledala Sheridanu, jen zlobně stiskl rty a raději se odvrátil.

Elena zatím přistoupila k panu Sheridanovi, který vyhlížel oknem do počínajícího soumraku.

„Mohu se k vám připojit? Neruším?“ zeptala se poněkud nejistě.

Překvapeně se k ní obrátil. „Vy mě nikdy nerušíte, slečno Wrightová. Smím se zeptat, jak se daří Madeline?“

Jeho nepředstíraný zájem byl balzámem na duši po nuceném rozhovoru s Edmundem.

„Není to dobré, má teplotu a začalo ji bolet v krku. Ale je naživu. A to jen díky vám. Jsem hrozné stvoření, pane Sheridane, zachránil jste mé sestře život a já vám ještě ani nepoděkovala. Já jen nedokážu najít slova, jimiž bych vám byla schopna dostatečně vyjádřit svou vděčnost. Asi ani taková slova neexistují. Mohu jen říci, děkuji vám. Já i celá naše rodina jsme vašimi dlužníky až do konce našich dnů.“

Cítil se zaskočen jejími díky. „Nejste mi povinována žádnými díky, slečno. Není to naprosto nutné. To, co jsem udělal, by na mém místě udělal každý muž, který by se ocitl v té samé situaci. Jen jsem byl nejbližší.“

„Každý ne,“ řekla Elena a její pohled zabloudil přes pokoj k mladému Evansovi, který se bavil s panem Franklinem a jeho sestrou. „Jsou i tací, kteří by nechali mou sestru raději utopit, než aby riskovali život při její záchraně.“ V hlase jí zaznívalo hluboké rozčarování, které v duchu cítila.

Ač mu ten pocit nesloužil příliš ke cti, Sheridan pocítil hluboké zadostiučinění, když slyšel pohrdání v jejich slovech namířených k Edmundovi. Přesto ji musel odporovat.

„Jsem skutečně přesvědčen, že kdyby byl některý z ostatních pánů tak blízko jako já, ani jeden by neváhal a učinil by to samé.“

„Já o tom nejsem tak přesvědčena jako vy. Pravdou však zůstává, že vy jste byl jediný, kdo se vrhl do moře, aby Madeline zachránil, a riskoval jste přitom svůj život. A já vám to nikdy nezapomenu, pane Sheridaně.“

Její vděčnost ho přiváděla do rozpaků. Učinil, co by dle jeho soudu udělal každý muž v jeho situaci.

„Podíval se vám doktor na to rameno?“ zeptala se ho pak starostlivě Elena.

Usmál se. „Ano, prohlédl mě. Jsem v pořádku.“

Nezdála se moc přesvědčená, ale v tu chvíli do salonu dorazil zbytek jejich společnosti a všichni se hned začali vyptávat na Madeline. Musela zodpovědět spoustu starostlivých dotazů a byla tím odtržena od pana Sheridanova.

Ten se znovu otočil k oknu a díval se do houstnoucího šera. Nestojí o její vděčnost, přiznával si neochotně. Chce něco víc. I když ho jednou odmítla, nemohl na ni zapomenout. Možná je tohle první krůček k tomu, aby ho začala vnímat jako muže hodného pozornosti, a ne jen jako postaršího přítele svého příbuzného.

Společnost ho ale nenechala rozjímat dlouho. Byl hrdinou dne. A tak se musel rychle zapojit do hovorů, které se všechny točily kolem té nešťastné události.

Když jim oznámili, že je připravena večeře, začali se všichni zvedat k odchodu.

„Doprovodíte mne ke stolu?“ zeptala se ho Elena.

Zmateně se ohlédl po Edmundovi, který k nim právě mířil, aby se ujal své obvyklé výsady. Elena zachytila jeho pohled a zatvářila se velmi odmítavě.

„Byla bych ráda, kdybyste mne dnes doprovodil vy,“ řekla rozhodně.

Sheridan již neváhal a rozechvěle jí nabídl rámě. Položila svou drobnou ručku na jeho paži a dovolila mu, aby ji odvedl ke stolu. Jen výjimečně mu bylo dopřáno této cti a on se jí s radostí ujal. S pohledem upřeným přímo před sebe vešla po jeho boku do jídelny. Když procházeli kolem zaskočeného a pokořeného Edmunda, nevěnovala mu ani pohled. Bylo to jako políček přímo do tváře. Všimli si toho i ostatní a vyměnili si užaslé pohledy. Pan Evans to celé zachmuřeně

sledoval, nemohl však ničeho namítat. Sheridan byl zachráncem její sestry, a jestliže ho Elena chtěla vyznamenat, měla na to plné právo. Jen se mu nelíbil způsob, jakým zacházela s jeho synem. To se Eleně nepodobalo, aby ho takto přehlížela.

Edmund zrudl pokořením, kterého se mu dostalo. To bylo dnes již podruhé, co ho odbyla. Začínal si uvědomovat, že Sheridan svým činem získal v jejích očích na ceně, a to ho hnětlo. V každém případě neměla právo chovat se k němu tak přezíravě.

Ten večer poprvé po dlouhé době neseděl po jejím boku, jelikož toto privilegium bylo přiznáno panu Sheridanovi.

Chvíli trvalo, než se hovor rozproudil, neboť všichni byli poněkud zaskočení mírou nemilosti, již byl mladý Evans postižen. Nakonec ale nevydrželi mlčet dlouho, protože hrdinství pana Sheridanova si zkrátka zasluhovalo, aby se o něm hojně mluvilo.

Elena se jen tiše usmívala. Byla šťastná, že je Madeline naživu, a to jí zatím stačilo. A vřele souhlasila s každým slůvkem chvály, kterým kdo zahrnul pana Sheridanova. Nemohla mu být více vděčná, ani kdyby zachránil její život. Myšlenky jí však stále utíkaly k nemocné sestře, a tak se hned jak to bylo možné omluvila a vypravila se zpět za ní.

Madeline měla horečku, a tak zbytek večera a velkou část noci strávila péčí o ni. Přemýšlela, že by měla napsat matce a oznámit jí, co se stalo. Také se bude muset s ostatními domluvit, co udělají dál. Nějak na to u večeře neměla myšlenky. Ale to počká do rána, řekla si, když kolem půlnoci Madeline konečně upadla do neklidného spánku. Za chvíli únava zdolala i její pozornou sestru a ona usnula vedle ní.

Kapitola 4.

Jakmile se druhý den Elena probudila, ihned se sklonila nad sestrou a dívala se, jak je na tom. Madeline dosud spala, ale její spánek byl neklidný, doprovázený sípavým dechem. Když jí sáhla na čelo, bylo mokré potem. Jakmile se Madeline probudila, bylo jasné, že dnes rozhodně z postele nevstane. Elena se oblékla a sešla dolů do jídelny, rozhodnuta, že musí matce ihned napsat, aby přijela. Chvilku po tom, co přišla, vešel dovnitř pan Sheridan.

S úsměvem k němu vzhledla a opětovala jeho pozdrav. Nikoho neviděla v tuto chvíli raději než jeho.

„Smím se zeptat, jak se dnes slečně Madeline daří?“ zeptal se jí ihned.

„Moc se to nezlepšilo,“ odvětila smutně. „Hodně se potí, což je podle lékaře dobře, ale je velmi slabá a nemůže ani promluvit. Budu muset napsat matce, aby přijela.“

„Já...“ odkašlal si Sheridan rozpačitě, nevěda, jak jeho čin přijme, „dovolil jsem si včera poslat pro vaši paní matku kočár.“ Zvedla k němu překvapený pohled. „Vím, že jsem se o tom měl s vámi poradit, ale byla jste tak zaměstnána starostmi o svou sestru, že jsem vás nechtěl zatěžovat ničím dalším.“

V očích se jí objevily slzy.

„Omlouvám se,“ zvolal zaskočen její reakcí. „Jsem si vědom, že jsem neměl právo o něčem takovém rozhodnout bez vás, jen jsem vám

chtěl pomoci, abyste se nemusela trápit ničím dalším,“ vysvětloval Sheridan provinile.

Věděla, že musí promluvit a zbavit ho provinilosti, kterou zcela nesmyslně nad svým laskavým činem pociťoval, avšak nemohla najít ta správná slova. Nemohla v pravdě najít žádná slova, tak byla zaskočena jeho ohleduplností.

„Nevím, co říci, pane Sheridane, vaše laskavost přesahuje vše, v co bych se kdy odvážila doufat. Nemám slov, jimiž bych vyjádřila, jak moc si vaší velkorysosti cením. Děkuji vám, že jste poslal pro matku. Neodvážila bych se vás o to požádat. Ale ani jsem nemusela, protože vy jste vše zařídil, aniž bych musela pronést jediné slovo. Děkuji.“

A pak se rozplakala.

V rozpacích před ní stál, zaskočen jejími slovy stejně jako slzami. Než stačil cokoliv říci či udělat, začali do jídelny přicházet ostatní účastníci jejich expedice. Elena se obrátila ke zdi a skryla se za paraván, který tam stál, a snažila se uklidnit natolik, aby se mohla vmístit mezi ostatní a nevystavovala se jejich otázkám ohledně svého pláče.

Sheridan dobře pochopil, že si nepřeje, aby ji takto ostatní viděli a obratně strhl pozornost na sebe, než se vzpamatovala natolik, aby se k nim mohla připojit.

I za tohle mu musela být vděčná. Elena měla pocit, že ani za celý svůj život nedokáže splatit tomuto muži to, čím cítila, že je mu povinována. Jeho takt, nevťravost, odvaha a laskavost ji doslova ohromovaly. V jednom člověku přece nemohlo být soustředěno tolik kladných vlastností. Každý jeho skutek však jen podporoval její čím dál lepší mínění.

Jakmile se přidružila k ostatním, jako sprška se na ni snesly dotazy na Madelinino zdraví.

„Bylo by dobré informovat vaši paní matku, aby věděla, co se stalo, a mohla sem za Madeline přijet,“ řekl jí pan Evans, když se k ní konečně dostal. „Jestli dovolíte, zařídil bych to. Máte teď spoustu jiných starostí.“

Musela ocenit jeho starostlivost. Vždy to byl ohleduplný člověk, ochotný pomáhat druhým.

„Jste velice laskavý, vážím si vaší nabídky, pane Evansi. Ale nebude to nutné, pan Sheridan již vše zařídil a poslal pro matku kočár,“ odvětila laskavě dojata jeho nabídkou.

„Ach tak.“ Pan Evans se ohlédl po Sheridanovi. Bylo zřejmé, že se snaží udržet stávající pozici, kdy získal pozornost a vděčnost slečny Wrightové, na úkor jeho syna. Byl to chytrý a podnikavý muž, to pan Evans dobře věděl. A jeho včerejší hrdinský čin mu hrál do karet. „Každopádně, kdybyste něco potřebovala, stačí říct. Jsem vám k dispozici,“ řekl pak a snažil se zamaskovat své rozladění.

Elena si jeho nervozity nevšimla, protože zrovna zachytila tázavý pohled pana Sheridana a jemným pokývnutím hlavy a drobným úsměvem mu dala najevo, že uvítá jeho společnost u snídaně. Ten k ní okamžitě zamířil.

Pan Evans ovšem ty jemné náznaky zaznamenal velmi jasně a stejně tak si všiml zlobně staženého obličeje svého syna. Slečna Elena je k němu velmi nespravedlivá, když ho tak přehlídí, pomyslel si ponuře. Chápal její touhu vyznamenat zachránce své sestry, ale nemusela být k Edmundovi tak nemilostivá. Vždyť s ní běžel ke břehu a snažil se vytáhnout ty dva z vody.

Snídaně již neprobíhala v tak zasmušilém ovzduší jako včerejší večere. Madeline byla sice nastydlá, ale naživu a ze všech již odpadlo prvotní leknutí a dostavilo se jisté vzrušení z prožitého napětí. Bylo to vlastně dobrodružství, které jim zajistí látku k hovorům na dlouhou dobu.

Po snídani se dámy dohodly, že postupně navštíví Madeline, aby jí příliš nezatěžovaly. Jako první se za ní vypravila paní Franklinová s Amelií. I přes jejich snahu, jejich návštěva Madeline velmi vyčerpala, a tak její pozorná sestra rozhodla, že další se bude muset odložit. Na slečny Powellovy se tedy nedostalo, což je ovšem příliš nemrzelo. Osobně se nedomnívaly, že je vhodné chodit do pacientčina pokoje. Vždyť není nic snazšího než od ní to nastuzení chytit. Mladý Franklin se jim vysmíval, že tohle jen tak nechytí, leda by si daly také studenou koupel v moři.

Slečny se urazily, že znevažuje jejich obavy, a odešly z místnosti. Dlouho ale nevydržely pouze ve společnosti jedna druhé, a tak byly za pouhou půlhodinku zpět a tvářily se, že se nic nestalo.

Slečna Franklinová navrhla, že by mohli vyrazit na krátkou procházku, aby si pročistili hlavy a přišli na jiné myšlenky. Její návrh se setkal s kladným ohlasem a všichni se začali hned chystat.

Jen Elena váhala, zda má jít také, ale začínala ji bolet hlava, a tak si řekla, že by jí procházka mohla opravdu prospět. Rychle se zašla podívat na sestru a ujistit se, že jí nic nechybí. Madeline spala, a tak instruovala služebnou a vydala se s ostatními ven.

Dnes chodili pouze po městě. V mlčenlivé shodě se rozhodli pobřeží pro dnešek vynechat. Elena se zavěsila do Amelie, aby se pokud možno vyhnula Edmundovým pozornostem.

Ten se snažil tvářit, že si toho nevšiml, a věnoval se slečnám Powellovým, které nebyly na takovou pozornost zvyklé, ale rozhodně vycházely mladému panu Evansovi vstříc. Živě s nimi rozprávěl, avšak v duchu cítil silné roztrpčení. Elena mu však dosud neposkytla jedinou možnost zastihnout ji o samotě a promluvit si s ní. Pečlivě se mu vyhýbala a on zatím nenašel způsob, jak se k ní přiblížit.

Nyní, když opadla prvotní obava o Madelinino zdraví, začala tím více pociťovat rozčarování z Edmundova počínání. Uvědomovala si, že se v očích svých společníků chová k Edmundovi chladně. Zatím jí to nikdo neřekl, ale Elena si dobře všimla pohledů, které si mezi sebou vyměňovali. Jenže jí v hlavě stále zněla jeho slova. „Neblázněte, ti dva to stejně nepřežijí. Sheridan je blázen, že tam skočil. Vraťte se.“ Stále nemohla uvěřit, že to skutečně řekl. Sheridan a Maddy tam bojovali o život a on se jí snažil bránit, aby jim pomohla. Jak se mohla v tom mladém muži tak strašně mýlit? To vědomí, že ji tak zklamal ten, jemuž věnovala své srdce, ji mučilo. Byla přesvědčena, že ho zná, že mu rozumí a pak přišlo takové prozření. Čím více měla času o tom přemýšlet, tím více to bolelo. Nakonec je vděčna za sestřin život muži, jímž zhrdla, jehož neuznala za hodna svého zájmu, a ten, jehož si již v duchu vyvolila, jí připravil jen trpké zklamání.

Z procházky se vrátili příjemně unaveni a těšili se na teplé jídlo. Než se Elena stihla podívat na sestru, zastavil před hostincem kočár. Z něho vystoupila paní Wrightová a rychle vešla dovnitř, kde se sháněla po Eleně. Ta si s ohromnou úlevou padla s matkou do náručí a ihned ji vedla za Madeline. Byla ráda, že je matka tady, že v ní bude mít oporu ve své péči o sestru. Madeline její návštěva velmi potěšila. Divila se, co tu dělá, protože jí Elena neřekla, že má matka přijet. Nevěděla, kdy dorazí, a nechtěla zbytečně sestru rozrušovat.

Maddy za chvíli z radosti a vyčerpání usnula, a tak se mohla paní Wrightová konečně pořádně vyptat, co se stalo.

Elena jí poctivě vylíčila, co se v Lymu odehrálo. Velebila statečnost pana Sheridanana a jeho starostlivost a nevynechala ani Edmundovo chování a slova, která se jí vryla do mysli tak silně, jako by je tam měla vypálená. Čím více se tím zaobírala, tím horší se jí jeho čin zdál.

„Holčičko moje,“ pohladila ji matka něžně po hlavě, „nesmíš být vůči tomu mladému muži tak přísná. Měl o tebe strach, proto zřejmě použil ona neuvážená slova. Věřím, že by pro tvou sestru udělal vše, co by bylo v jeho silách, aby ji zachránil.“

„Nevím, já opravdu nevím,“ povzdychla si Elena. „Nejsem si tím už tak jistá. Nikdy jsem neměla důvod o Edmundovi pochybovat, ale teď... vždy, když se na něho podívám, tak si vzpomenu na ta slova a všechno se ve mně sevře. A nemohu se zbavit myšlenky, že kdyby to záleželo jen na něm, tak mohla být Maddy mrtvá. A pak nemohu ani dýchat. Bojím se, že na to nedokážu jen tak zapomenout.“

„Však se to časem spraví. Maddy se uzdraví a ze všeho zbyde jen zlá vzpomínka. Každopádně odvážný čin pana Sheridanana nám zachoval Maddy při životě.“

„Mohli tam oba zemřít. Moře bylo ten den opravdu velmi bouřlivé, měl co dělat, aby je dostal na břeh.“

„Ale dokázal to. A to je to nejdůležitější. Na tom jediném skutečně záleží. Jsou naživu, na to musíš myslet a to ostatní pusť z hlavy. Nemá cenu trápit se tím, co mohlo být. A teď musím napsat tvému otci. Slíbila jsem mu, že mu ihned podám zprávu, jak to s Maddy vypadá,“ zvedla se paní Wrightová a šla se posadit k psacímu stolku.

„Jak to otec snáší?“ zeptala se Elena a trochu se zastyděla, že při všech svých starostech na otce dosud nepomyslela.

„To víš, je jak na trní. Nejraději by jel se mnou, ale nakonec jsem ho přesvědčila, že bude nejlepší, když zůstane doma. V ošetřování by nám stejně nepomohl a jen by se tu otravoval. Ale musím ho co nejdříve ujistit, že je s Madeline vše v pořádku.“

Pustila se do psaní a Elena ji pozorovala. Byla tak ráda, že má matku po svém boku. Její klidná rozvaha a přesvědčení, že vše dobře dopadne, z ní pomalu snímaly břímě, které do té doby v sobě nesla.

Konečně se začala uvolňovat, jak z ní odcházela tíseň a nejistota. Zároveň se však dostavila únava, a než stačila paní Wrightová dopsat svůj dopis, usnula Elena v křesle s hlavou položenou na loži své sestry. Paní Wrightová se láskyplně zadívala na své dvě dcery. Ani by slovy nedokázala vyjádřit, jak je vděčná panu Sheridanovi, že zachránil Maddy život. Netušila, co by si počala, kdyby její holčička v tom moři umřela. Sheridan získal v jejím srdci místo hned po členech její rodiny.

Potichu se zvedla a vyšla z pokoje. Zajistila odeslání dopisu, a jelikož v tu chvíli zahlédla pana Sheridanana, přistoupila k němu.

„Pane Sheridane,“ oslovila ho, „vím, že nijak netoužíte po mých dících, ale nemohu alespoň jednou nevyslovit, jak nevýslovně jsme vám já i můj manžel zavázáni, že jste s nasazením vlastního života zachránil naší dceři život. Děkuji vám.“

Sheridan se cítil poněkud stísněně. Bylo mu skoro trapné poslouchat díky za něco, co on považoval za svou povinnost.

„Milá paní Wrightová, nemusíte mi přece děkovat. Neudělal jsem nic výjimečného. Byl jsem jen nejbliž. Kdokoliv na mém místě by udělal to samé. Nezasluhuji žádných důků.“

„Elena si myslí něco jiného. Vyprávěla mi, jak jste riskoval vlastní život pro záchranu Madeline. Nechci vás přivádět do rozpaků opakováním své vděčnosti, tak si jen dovolím říci, že v našem domě budete mít dveře vždy otevřené, pane Sheridane.“

Hluboce se jí uklonil, a i když ho její poslední slova velmi potěšila, dal jasně najevo, že si tom již nepřeje hovořit. Leželo mu však na srdci něco jiného.

„Paní Wrightová, vzhledem k okolnostem se zde již nikdo z nás necítí volně a dnes, když jste přijela a šla za dcerou nahoru, domluvili jsme se, že náš zdejší pobyt zde ukončíme. Chtěl jsem s vámi probrat jisté řešení, ke kterému jsme dospěli, mohu?“

Paní Wrightová mu pokynula ke křeslu a oba se posadili.

„Domluvili jsme se, že by celá společnost odjela zítra ráno, tedy kromě mne. Já bych, pokud byste s tím byla svolná, zůstal zde a dělal vám společnost, než by se slečně Madeline udělalo natolik dobře, aby zvládla převoz domů. Pak bych si vám dovolil na cestu nabídnout svůj kočár. Bude vám to takto vyhovovat?“

Paní Wrightová si v duchu povzdechla. Jaká škoda, že Elena odmítla takového muže. No, co se dá dělat. Hrdý muž, který byl jednou odmrštěn, neučiní stejnou nabídku znovu. Byla to ale opravdu škoda. Byla by měla pana Sheridana za zete moc ráda. Teď se ale musela věnovat aktuálnějšímu tématu, a to jeho laskavé nabídce.

„Jste nesmírně laskav, pane Sheridane, ráda vaší nabídky využiji, i když si uvědomuji, že to pro vás bude spojeno s velkými výdaji. Doufám, že dovolíte, abychom se s vámi s manželem potom vyrovnali.“

Pohoršeně se zvedl.

„Nic takového nepadá do úvahy, paní Wrightová. Co nabízím, nabízím ze svého srdce a rozhodně nepřijmu žádnou kompenzaci. Ani to není nutné. Nepředstavuje to pro mě žádné zvláštní výdaje ani nepohodlí. Budte o tom ujištěna.“

Paní Wrightová byla jiného názoru. Protože však nechtěla pana Sheridana urazit, dále o tom nemluvila.

Ten uklidněn tím, že na něho dále nenaléhá, s ní začal domlouvat jednotlivé detaily. Nakonec se zvedla a odešla za dcerami nahoru.

Tam zastihla již obě vzhůru a tak je ihned informovala o Sheridanově nabídce, že jim bude dělat společnost a pak je odveze svým kočárem domů.

„Pan Sheridan je nesmírně laskavý člověk,“ pronesla tiše Elena.

„To jsme přece věděly již dlouho,“ odvětila paní Wrightová.

„Možná to jen nyní dokážu více docenit.“ Elena se zvedla a bez dalšího slova odešla z pokoje.

Maddy se za ní dívala a pak se obrátila na matku.

„On ji má rád,“ řekla zadumaně. „Myslíš, že to ví?“

„Ví to. Otázkou je, co s tím udělá?“ usmála se matka na svou mladší dceru a začala jí upravovat rozválené pokrývky.

U večere pak panovala povznesená nálada. Všichni se těšili domů. Tenhle výlet se moc nepovedl, a tak si každý po svém sliboval od návratu domů jen to nejlepší.

Elena se Edmundovi stále pečlivě vyhýbala, ale tomu se nakonec podařilo zastihnout ji v chodbě hostince a zastoupil jí cestu.

„Eleno,“ řekl prosebně a vztáhl k ní ruku. Tu ona ovšem ignorovala. Dotklo se ho to, a než si stačil uvědomit, co dělá, chytil ji za ramena

a třásl s ní. „Nemůžete mě takhle stále přehlížet. To si nezasloužím. Slyšíte?“ šeptal jí rozčileně do tváře.

Snažila se mu vymanit, ale nechtěl ji pustit.

„Nemáte žádné právo se mne takto dotýkat, pane Evansi,“ osopila se na něho rozhorleně, dotčena jeho neodbytným chováním. „Okamžitě mě pusťte. Nepřeji si, abyste na mne sahal.“

Ohromeně od ní odstoupil.

„Eleno, prosím, dovolte mi...“

„Ne, pane Evansi, bude nejlepší, když teď hned odejdete.“ Byla tak zaskočena jeho chováním, že cítila, jak se jí chvěje hlas.

Chtěl něco říci, ale v tu chvíli se ve dveřích objevil Sheridan, a tak se jí jen vztekle uklonil a odešel.

Elena vydechla a rozpačitě se ohlédla po tom, kdo je vyrušil. Zrudla, když si uvědomila, že je to Sheridan. Nebylo jí příjemné, že viděl jejich roztržku. Na druhou stranu raději on než třeba slečna Powellová.

Ať si o tom myslel cokoliv, měla Elena jistotu, že se o tom nebude nikde šířit.

Sheridan přistoupil k Eleně a sledoval odcházejícího Edmunda.

„Neublížil vám?“ zeptal se starostlivě. Dobře si všiml, jak mladík svíral její ramena.

„Ne, nic mi není,“ odvětila smutně. Bylo jí těžko u srdce. „Nemyslím, že je nutné vás o to žádat, aby...“

„Nic takového jistě nutné není,“ nenechal ji domluvit. „Nikomu o tom neřeknu. Ten mladík byl velmi rozrušen, i když to ho samozřejmě neomlouvá,“ odmlčel se, než se odhodlal dokončit myšlenku. „Nejste k němu příliš přísná, slečno Wrightová?“ zeptal se jí s náznakem nesouhlasu.

Elena byla zaskočena jeho otázkou a nevěděla rychle, co odpovědět. Nečekala by, že se ho zrovna Sheridan bude zastávat.

„Nevím. Možná. Máte mi to za zlé?“

„Rozhodně si nenárokuji právo říkat vám, jak byste se měla chovat ke svým přátelům. Avšak nelze přehlédnout, že se mladý pan Evans ocitl u vás v nemilosti. Osobně se nedomnívám, že zaslouží takové odsouzení, jakého se mu od vás dostává. Ovšem to je pouze můj názor, který vás nemusí nijak zajímat,“ odvětil upjatě.

Elena velmi silně vnímala jeho nesouhlas. Chtěla se před ním začít obhajovat, ale pak zaváhala. Ať se již Edmund zachoval jakkoliv, neměla právo se o tom šířit mezi jeho známými. Bylo to jen mezi nimi. Kromě toho, pan Sheridan by na jeho chování mohl pohlížet jinýma očima než ona.

„Doufám, že jsem vás svou upřímností neurazil?“ zeptal se Sheridan, když mu jedinou odpovědí bylo její mlčení.

„Nikoliv,“ pokusila se na něho usmát. „Možná máte pravdu a já jsem k němu nespravedlivá,“ řekla smutně.

Pak se sebrala a odcházela od něho. Zamyšleně se za ní díval. On sám neměl omlouváním mladého Evanse co získat, spíše naopak. Jenže si musel, ač nerad přiznat, že je mu Edmunda líto. A také Eleny. Protože i když to byla ona, kdo ho odháněl, dobře viděl, jak moc ji to trápí. Pak si ale připomněl, že to není jeho starost. Alespoň si to snažil namluvit.

Ráno se rozešli v nejlepší shodě a pak již cestovatelé pustili osamělou společnost v hostinci z hlavy a radovali se z cesty.

Jen jediný člověk nepocítoval nad odjezdem z Lymu radost. Edmund Evans naopak odjížděl zklamán a roztrpčen. Nelíbilo se mu, že musel zanechat slečnu Wrightovou ve společnosti pana Sheridan. Neměl ale na výběr. Otec trval na tom, že odjedou oba, a on musel, ač nerad, uznat, že by nic nezískal, kdyby zůstal. Radost z toho však měl pramalou. Elena se s ním rozloučila tak vlažně, že se tím cítil skoro uražen. Cestou však získal zpět dobrou náladu. Slunce svítilo, kůň bujně pohazoval hlavou a jeho vrozený optimismus mu nedovolil se dál mračit. Však se zase vše urovná, pomyslel si a vesele pobídl koně do klusu.

Kapitola 5.

Sheridan s dámami zůstal v Lymu ještě dva dny, než paní Wrightová usoudila, že Madeline převoz zvládne. To ráno ji pak zabalily do pokrývek a pan Sheridan ji odnesl do čekajícího kočáru. Pro Maddy to bylo poprvé, kdy se ocitla v mužské náruči, a ohromně si to užívala, i přesto, že se trochu styděla. Sheridan se stal v jejích očích hrdinou, a protože si dobře všimla, jak se dívá na její setru, přála mu Eleny za ženu. Dřív se jí víc líbil Edmund, byla s ním legrace a pořád se kolem něho něco dělo. Sheridanovi si nikdy vážně nevšimla. To až teď.

Pečlivě ji usadil a pak pomohl nastoupit paní Wrightové a Eleně. Cesta uběhla rychle, a než se cestovatelé nadáli, byli doma. Tam je radostně vítal pan Wright, který sice od své ženy dostal zprávu, že se Madeline daří dobře, ale nemohl se jich dočkat, aby se na vlastní oči přesvědčil. A také chtěl z celého srdce poděkovat panu Sheridanovi.

Jakmile se pozdravil s manželkou a dcerami, ihned se obrátil k Sheridanovi.

„Nikdy, naprosto nikdy nebudu schopen vám splatit ten velký dluh, který vůči vám mám. Děkuji vám z celého srdce za záchranu mé dcery, pane Sheridan. Děkuji.“

„Pane Wrighte, znovu opakuji, nedlužíte mi nic. Jednal jsem tak, jak by jednal každý muž na mém místě. Jsem ze srdce rád, že je slečna Madeline v pořádku a že se brzy již zcela uzdraví.“